

— Не се търпи вече, чорбаджиларъ, ножътъ опрѣ до кокала, казвали агитѣ, като виждали тая младежка проява на нескромность и предизвикателство.

Единъ празниченъ день, нашиятъ герой-юноша гуляелъ съ дружина накрай града, въ градината на прочутия сливенецъ чорбаджи Йоргаки. Когато компанията била въ най-весело настроение — ядѣла подъ орѣхова сѣнка вкусенъ сливенски гювечъ и пиела ароматно сливенско вино, ето че се задалъ стопанинътъ на градината — тежкиятъ и важенъ чорбаджи Йоргаки. Той минавалъ за турски угодникъ и сиромашки изедникъ, та младежитѣ не му станали на крака, както билъ обичаятъ. Да ли по тая причина, или за това че тѣ гуляели въ чужда градина, чорбаджи Йоргаки почналъ да ругае „непрокопсанитѣ синове.“ Скандалътъ билъ готовъ. Х. Димитъръ скоква и се впуска срещу развикалия се чорбаджия, когото метналъ чакъ въ трънитѣ на оградата. Инцидентътъ изглеждалъ свършенъ, и дружината продължила веселието, обаче оскърбениятъ и изпоцапанъ стопанинъ отишелъ право въ конака и докарва стража подъ командата на единъ чаушинъ. Работата сега станала много сериозна, скандалътъ се превърналъ на цѣло сражение. Чаушинътъ се впусналъ да арестува провиненитѣ; Х. Димитъръ не се давалъ, грабналъ една бѣклица и хлопналъ чаушина въ главата. Единъ отъ стражата стрелялъ съ пищовъ срещу него, безъ да го олучи. Тогава се почнала една схватка, въ края на която буйнитѣ младежи обезоржжаватъ стражаритѣ, връзватъ ги о дърветата на градината, като предаватъ оржжието имъ на единъ пждаръ. Следъ това си разотиватъ — ни лукъ яли, ни лукъ мирисали. Разчуло се изъ цѣлия градъ за станалия скандалъ съ чорбаджи Йоргаки и съ стражата, героятъ на който билъ пакъ Х. Димитъръ. За нашия юнакъ обаче тоя скандалъ, както и другитѣ му прояви на несдържаностъ не означавали друго, освенъ че той не може да търпи тиранията ни на турци, ни на чорбаджии. Вжтрешниятъ потикъ за борба у него намиралъ облекчение само тогава, когато избухне въ предизвикана мѣсть, безъ да мисли за последицитѣ. На другия день той билъ арестуванъ, но скоро следъ това освободенъ, благодарение на влиянието на баща му предъ тогавашния сливенски кадия, Али-ефенди.

Следъ тая случка турцитѣ взели Х. Димитъръ „на око“ и решили да го убиятъ. Той трѣбвало да се махне отъ очитѣ на властѣта и да търси другаде препитание, въпрѣки благосъстоянието на бащата. Но побужденията му да напустне Сливенъ сж били отъ съвсемъ другъ